

Nagyböjti Zarándokút Márianosztrára – 2023. március 15.

Plébániánk március 15-i nagyböjti zarándokútja alkalmával **Márianosztra**, **Nagybörzsöny**, valamint **Vác** településeket látogattuk meg.

Legelső állomásunk **Márianosztra** volt, ahol kívül-belül megcsodáltuk a Pálos Rend számára Nagy Lajos király által építtetett **Nagyboldogasszony Bazilikát**. Rozika egy gyönyörű orchideát hozott ajándékba, amelyet a gyerekek a csoport nevében el is helyeztek a templomban szentmise után, ugyanis pont a szentmise kezdésére érkeztünk meg, így meghallgathattuk az éppen miséző pálos atya nagyböjti igehirdetését is.

Amint Endre Atyától az odaút során megtudhattuk templom kegyképét egy lengyel pálos szerzetes festette, aki mielőtt a templomnak ajándékozta, hozzáértette a Czestochowában lévő csodatévő kegyképhez, mert a művészi értékén túl, annak minden kegyelmi erejét is szeretne volna Márianosztrának ajándékozni. Úgy látszik ez sikerült is, mert az első rendkívüli csodás gyógyulás 1739-ben történt, ennek híre természetesen bejárta a környéket. Egy zarándokhely meglátogatása, különösen, ha azt egy szerzetesrend gondozza mindig különleges élmény. Ezért aki már nem először járt itt, azt is magával ragadta a hely különleges kisugárzása.

A csoport nagy része ezek után arra is vállalkozott, hogy felkeresse a kb. 1 km-re lévő, meredek hegyoldalba épült **Kálváriát**.

Az odavezető gyalogút nem volt zökkenőmentes, ugyanis többen többfelé „éreztek”, hogy merre van a jó irány. Végül szerencsésen odataláltunk és a Kálvária állomásain felváltva olvasva elméltük végig „*Mária keresztútját*”, amelyet a beszámoló végén újra elolvashattok. **Köszönet minden kedves felolvasónak!**

Ezt követően utunkat **Nagybörzsönyben** szakítottuk meg egy rövid időre, ahol helyi idegenvezetéssel meglátogattuk a román kori Szent István templomot, valamint a Bányászok templomát. Mindkét műemlék templom a maga nemében egyedülállónak mondható, lehetőségünk volt egy kicsit mindkettőben elidőzni, körbe nézni, majd újra buszra szálltunk, hogy mielőbb odaérjünk következő úticélunkhoz.

(Szent István templom – Nagybörzsöny)

(Bányásztemplom – Nagybörzsöny)

Utunk utolsó állomása volt **Vác**.

Itt többféle programra is volt igény, illetve lehetőség. Mivel az időnk sajnos már igencsak megfogyatkozott, egy bő másfél órát tölthettünk el kedvünk szerint Vác felfedezésével.

A csoport egy része meglátogatta a **Tragor Ignác Múzeumot**. Biztosan hallottatok már a váci múmiák történetéről, melyet óriási figyelem övezett 1994-ben. Ekkor ugyanis 264 természetes úton mumifikálódott **emberi maradványra**, és egy 40 személy maradványait őrző **osszarium ládára** bukkantak a váci Fehérek templomában. A talált koporsókon megtalálható a halottak neve, és haláluk dátuma, de természetesen ennél sokkal több információt is megtudhattunk erről a kiállításon, amely az egész világon egyedülálló.

A csoport másik fele felkereste a **Fehérek Templomát**, valamint megtekintette a **Piarista Gimnáziumot és templomot**. Végezetül a **Váci Székesegyházban** szerettük volna együtt felkeresni templomunk egykori plébánosa, dr. Tarjányi Zoltán atya sírját, de sajnos nem sikerült bejutnunk az altemplomba, így a Székesegyházat csak kívülről tekintettük meg.

Összegezve az együtt töltött napot: úgy érzem zarándoklatunk igazi feltöltődést jelentett mind testileg, mind lelkileg mindannyiunk számára, nem beszélve az ilyen utak közösségformáló erejéről.

Többen próbára tették fizikai erőnlétüket a gyalog megtett távolság során a friss, bár kissé szeles levegőn, miközben egész napi figyelmünket arra fordíthattuk, ami a legtöbbet és legfontosabbat jelenti mindannyiunk számára.

Itt szeretném megosztani Veletek egyik zarándoktársunk gondolatát, amelyet séta közben mondott nekem:

„Azért szeretem a zarándokutakat, mert az itt töltött idő nagy része biztosan imádsággal telik.”

Hálás Köszönet Endre Atyának, hogy lehetővé tette számunkra ezt a zarándokutat, Marcsinak az előzetes szervezésért, és az út lebonyolításért, Zsókanak a folyamatos, még a kirándulás napján is fáradhatatlan adminisztratív segítségéért, Máté gépkocsivezetőnknek testi épségünkért, valamint mindenkinek, aki vállalta a felolvasást a Keresztúton, különösen Palomának és Annamarinak, akik zsenge koruk ellenére nagy átéléssel, csodaszépen olvastak

Remélem, mielőbb találkozunk a következő alkalommal!

Addig is áldott nagybőjti készülődést kívánok mindenkinek!

Mária keresztútja

Richard G. Furey, C.Ss.R.

Minden állomás elején: Imádunk téged, Krisztus...

I. Jézust halálra ítélik

Péntek kora reggel láttam a fiamat. Most pillantottam meg először, mióta elvitték. Kékre vert, vérző testének láttán fájdalom hasított szívembe és könnyek szöktek szemembe.

Aztán Pilátus, ítélező székében ülve megkérdezte a tömeget, miért akarják fiamat kivégeztetni. Körülöttem mind azt ordította: „Feszítsd meg őt!”

Könyörögni akartam nekik, hogy hagyják abba, de tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így csak álltam ott, némán, sírva.

Uram Jézus, nehéz elképzelnem a kínt, amit anyád érzett, mikor halálra ítélték.

De hát hogy állunk ma, amikor haragot tartok? „Feszítsd meg!”

Amikor ítélek valaki fölött? „Feszítsd meg!”

Nem könnyeztet-e meg ez Téged és anyádat?

Bocsáss meg, Jézus!

II. Jézus vállára veszi keresztjét

Egy kicsit erőre kaptam, s a tömeggel odamentem a térre. Kivágódott egy ajtó, s kibotladozott a fiam, mögötte a röhögő örök. Ketten odacipeltek egy nehéz keresztet, és a vállára dobták. Aztán elkezdték lökdösni, le az úton.

Kibírhatatlan volt érte a fájdalom. El akartam venni tőle a keresztet, hogy magam vigyem.

De tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így mentem, némán.

Uram Jézus, kérek, bocsáss meg, amiért olyan sokszor nehezebbé tettem keresztedet, mert szemet hunytam szomszédom fájdalma és magányossága fölött. Bocsáss meg, hogy pletykáltam másokról, hogy mindig találtam kifogásokat, hogy bizonyos emberekkel ne kelljen együtt lennem, főleg, amikor beszélni akartak velem.

Segíts, hogy Máriához legyek hasonló, aki mindig igyekezett mások keresztjén könnyíteni.

Bocsáss meg, Jézus!

III. Jézus először esik el

Közelről követtem fiamat, amint a Kálvária felé botladozott. Soha semmi sem fájt annyira, mint most őt ennyire kínlódnia látni. Láttam, a kereszt mint vág a válla húsába. Megállt a szívverésem, amikor elesni láttam, arca borulva a földön, s a súlyos kereszt a hátára zuhant. Egy pillanatra azt hittem, imádott fiam meghalt. Egész testem remegni kezdett. Az örök elkezdték rugdosni. Lassan feltápáskodott és újra elindult, de még mindig korbácsolták.

Saját testemmel akartam megvédeni, de tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így továbbmentem, némán, sírva.

Uram, hányszor láttalak elesve, s Máriától eltérően otthagytalak, nem törődve veled?

Hányszor nevettem, amikor mások hibáit láttam?

Hányszor mérgelődöm, amikor valaki másképp viselkedik, mint én?

Mária melletted állt, támogatott szenvedésed egész ideje alatt. Segíts, hogy én is ezt tegyem érted azáltal, hogy másokat támogatok.

Uram, irgalmazz nekem!

IV. Jézus találkozik Anyjával

Sikerült áttörni a tömegen, és fiam oldalán mentem. Az ordítózáson keresztül megszólítottam. Megállt. Szemünk találkozott, az enyém a fájdalom könnyeiben úszva, az övé kínnal és döbbenettel telve. Tehetetlennek éreztem magam; és akkor azt mondta nekem a szeme: „Bátorság. Mindennek van értelme.”

Ahogy tovább botladozott, tudtam, igaza van. S így utána mentem, némán, imádkozva.

Uram Jézus. Bocsáss meg, amiért annyiszor találkozott a szemünk és én elfordultam.

Bocsáss meg, amikor mindenkivel éreztettem, hogy ha nem úgy mentek a dolgok, ahogyan azt szerettem volna.

Bocsáss meg, amikor apróságokon keseregtem, elkedvetlenedtem, és nem hallottam bátorító szavadat. Igen, Uram, sokszor találkozott szemünk hasztalanul.

V. Simon segít Jézusnak a keresztet vinni

Fiam arcán majdnem teljes kimerültséget láttam, ahogy nehéz terhét vinni próbálta. Úgy tűnt, minden lépés az utolsó. Szívemben éreztem minden kínját, és úgy szerettem volna, ha már vége lenne. Aztán észrevettem, ahogy az őnök egy tiltakozó embert a tömegeből kiráncigálnak. Kényszerítették, fogja meg a kereszt végét, s könnyítse meg fiam terhét. Kérdezte az őnököt, miért van ez így.

Én tudtam, s így némán továbbmentem.

Uram, Jézus, sokszor megtagadtam neked a segítséget. Önző ember voltam, aki sokszor kérdőbe vontam szavadat.

Ne hagyj Simonhoz hasonlóan maradnom, hanem segíts, hogy anyádhoz, Máriához hasonlítsak, aki mindig csendben ment és engedelmeskedett.

VI. Veronika letörli Jézus arcát

Ahogy továbbmentem, közel Jézushoz, egy asszony tolakodott át az őnök során, s elkezdte fiam izzadt, véres arcát törölgetni. Az őnök rögtön elráncigálták.

Az arcáról lesírt a kérdés: „Miért teszitek ezt vele?”

Én tudtam, és így továbbmentem némán, hívőn.

Uram, ez az asszony a legjobbat tette neked, amit csak tudott.

Én azonban, én többet akarok kapni, mint adni. Annyi alkalom van mindennap neked adni valamit azáltal, hogy másoknak adnék, de én elmegyek mellettük.

Megváltóm, segíts, hogy soha többé ne kérdezzem, miért, hanem mindenemet odaadjam neked.

VII. Jézus másodszor esik el

Megint. A fiam megint elesett; a fájdalom megint elárasztott arra a gondolatra, hogy meghalhat. Feléje indultam, de a katonák nem engedtek. Felemelkedett, és lassan tovább bukdácsolt. Keserű kín töltött el, amint néztem a fiamat elesni, újból felkelni, és folytatni útját.

De mivel tudtam, hogy ennek így kell lennie, némán továbbmentem.

Uram, Mária volt a leghűbb követőd. Sohasem állt meg, akármennyit is szenvedett érted.

Bűneim által sokszor elfordultam tőled, és elfordítottam másokat tőled.

Kérlek, irgalmazz nekem!

VIII. Jézus beszél az asszonyokhoz

Pár lépéssel Jézus mögött mentem, mikor megállt. Egy pár asszony állt ott, sírva, sopánkodva fölötte. Azt mondta nekik, hogy ne sírjanak érte. Alkalmuk volt, hogy elfogadják, mint Messiásukat, ehelyett, mint olyan sokan mások, elutasították. Azt mondta nekik, hogy magukért sírjanak, hogy könnyeik megtérést hozzanak.

Nem értették, mi a kapcsolat a mondottak és a halálba vezető útja között.

Én értettem, és amint továbbment, én némán követtem.

Megváltóm, sokszor én is olyan voltam, mint ezek az asszonyok, meglátva a hibát másban, sajnálkozva fölöttük, de ritkán láttam meg saját bűnösségemet, és ritkán kértem bocsánatodat. Uram, ezeken az asszonyokon keresztül neveltél engem.

Bocsáss meg, Uram, vakságomért.

IX. Jézus harmadszor esik el

Gyötrelem volt számomra Jézusnak ez az esése. Nemcsak, hogy megint sziklás földre esett, de most már majdnem a domb tetején volt, a keresztfeszítés dombján. A katonák üvöltöttek vele, szidták, s jóformán felrángálták az utolsó pár lépésnyin.

Vert a szívem, ahogy elképzeltem, mit fognak vele ezután tenni.

De tudtam, hogy ennek így kell lennie, s így némán kapaszkodtam utána a dombra.

Szerető Jézusom! Tudom, hogy sokszor felajánlottam segítő jobbomat az embereknek, de amikor alkalmatlan lett a dolog, vagy fájdalmas, kifogásokat találtam, és otthagytam őket.

Segíts, Uram, hogy anyádhoz hasonlóvá válva sohase vonjam vissza segítségre nyújtott kezemet azoktól, akiknek szükségük van rá.

X. Jézust megfosztják ruháitól

Mikor fiam végre megszabadult a kereszt súlyától, azt reméltem, egy kicsit megpihenhet. De az örök rögtön elkezdte véráztatta bőréről letépni a ruháit. Kibírhatalan volt látni fiamat ekkora kínban.

De mivel tudtam, hogy ennek így kell lennie, csak álltam, némán, sírva.

Uram, a magam módján én is lemeztelenítettelek. Buta beszédemmel megfosztottam másokat jó hírnevüktől, egyeseket előítéleteimmel fosztottam meg emberi méltóságuktól;

Jézus, olyan sok módon megsértettelek mások megbántásával.

Segíts, hogy mindenkiben meglássalak.

XI. Jézust a keresztre szögezik

Ahogy rálökték Jézust a keresztre, készségesen engedte, hogy odaszögezzék. Szívemben éreztem a fájdalmat, ahogy kezét és lábát átszúrták. Aztán felemelték a keresztet.

Ott volt, az én fiam, akit annyira szeretek, kigúnyolva, amint kínlódott, földi életének utolsó pár pillanatáért küszködve.

De én tudtam, hogy ennek így kell lennie, csak álltam, némán, imádkozva.

Uram, micsoda fájdalmakat szenvedtél el értem. S micsoda fájdalmakat szenvedett el anyád, amit látta fiát irántam való szeretetből meghalni.

Mégis, mindketten készek vagytok megbocsátani nekem, csak bűneimtől térjek meg.

Segíts, Uram, bűnösségemtől elfordulni.

XII. Jézus meghal a kereszten

Mi nagyobb fájdalom érhet egy anyát, mint fia halálát látni! Én, aki ezt a Megváltót a világra hoztam, láttam felnőni, tehetetlenül álltam keresztje alatt, amint lehajtotta fejét és meghalt.

Földi kínjainak vége volt, de az enyémekek megsokszorozódtak.

De ennek így kellett lennie, és nekem el kellett így fogadnom, így hát csak álltam, és némán gyászoltam.

Én Jézusom, irgalmazz nekem azért, amit bűneim okoztak neked és másoknak.

Köszönöm szereteted nagy tettét. Azt mondtad, hogy az az igazi szeretet, ha életünket adjuk barátunkért. Add, hogy mindig a barátod legyek.

Taníts meg, hogyan éljek másokért, és sohase hagyjalak cserben

XIII. Jézust leveszik a keresztről

A tömeg hazament; nem volt többé zaj. Csendesen álltam Jézus egyik barátjával, és felnéztem Megváltónk, a fiam holttestére. Később két férfi leemelte a testet a keresztről, és karjaimba tette. Mély gyász borított el. De mély örömet is éreztem. Fiam élete kegyetlen véget ért, de mindnyájunk részére életet is hozott.

Tudtam, hogy így kell lennie, és némán imádkoztam.

Uram, szenvedésed véget ért. De egyre tovább is folyik, valahányszor helyetted a bűnt választom. Kivettem részemet keresztrefeszítésedből, és most, Megváltóm, szívem mélyéből kérem bocsánatodat.

Segíts, hogy hozzád és anyádhoz méltó életet éljek.

XIV. Jézust a sírba helyezik

Elvittük Jézus testét a sírhoz, magam igazítottam el, csendesén sírva, csendesén örvendezve. Még egyszer visszanéztem szerető fiamra, aztán kimentem. Lezárták a sírt, és mielőtt elmentem, arra gondoltam, hogy ennek így kellett lennie...

Így kellett lennie érted! Hittel fogok várni némán.

Igen, Uram, így kellett lennie azért, mert szerettél engem, és semmi másért. Csak azt kéred tőlem, hogy jó életet éljek, és sohasem ígérted, hogy ez könnyű lesz.

Akarom a bűnt magam mögött hagyni, és csak érted élni testvéreimben.

XV. Jézus feltámad

Csak hálás tudtam lenni fiam értünk való áldozatáért. És mégis, micsoda üres volt az élet nélküle, akit annyira szerettem! De csak két nappal később ez az űr túlcsondulásig, minden elképzelésen felül telt: feltámadt!

Megváltónk megnyitotta a kaput egy új élet felé.

Így kellett lennie, érted való múlhatatlan szeretete nem elégedett meg kevesebbel.

Mindörökre örülhetek, de sohasem némán.

Megváltóm, köszönöm. Köszönöm vég nélküli szeretetedet, mely engedi, hogy feltámadjak saját bűnösségemből.

Újból megpróbálok jobb életet élni. Segíts, hogy mindig emlékezzem erre a szeretetre.

Mária, feltámadt Üdvözítőnk anyja, taníts meg, hogyan kell hozzád hasonlóvá válnom, s mások iránti szeretetben Őt szeretnem.